

Лекція 8

ФОРМИ ТА МЕТОДИ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ.

1. Мета, зміст та структура екологічної освіти.
2. Умови ефективності засвоєння знань у процесі формування екологічної освіти.
3. Форми організації навчальної роботи з екології.
4. Співвідношення різноманітних видів навчально-пізнавальної діяльності екологічного спрямування.

1. Мета, зміст та структура екологічної освіти (монодисциплінарний, мультидисциплінарний та змішаний підходи до формування освіти).

Екологічна освіта (англ. environmental education) — це організовані зусилля для вивчення особливостей функціонування природних середовищ та, зокрема, здатності людини управляти поведінкою й екосистемами для сталого розвитку та життя.

Основною метою екологічної освіти з формування екологічної культури окремих осіб і суспільства в цілому, формування навичок, фундаментальних екологічних знань, екологічного мислення і свідомості, що ґрунтуються на ставленні до природи як універсальної, унікальної цінності. Екологічна освіта, з одного боку, повинна бути самостійним елементом загальної системи освіти, і з іншого боку, виконує інтегративну роль у всій системі освіти.

Ця мета
досягається
поетапно шляхом
вирішення

освітніх і
виховних завдань
та

вдосконалення
практичної
діяльності.

1. Формування екологічної культури всіх верств населення, що передбачає:

виховання розуміння сучасних екологічних проблем держави й світу, усвідомлення їх важливості, актуальності і універсальності, (зв'язку локальних з регіональними і глобальними);

відродження кращих традицій українського народу у взаємовідносинах з довкіллям, виховання любові до рідної природи;

формування усвідомлення безперспективності технократичної ідеї розвитку й необхідності заміни її на екологічну, яка базується на розумінні єдності всього живого й неживого в складно-організованій глобальній системі гармонійного співіснування й розвитку;

формування розуміння необхідності узгодження стратегії природи і стратегії людини на основі ідеї універсальності природних зв'язків та самообмеженості, подолання споживацького ставлення до природи;

розвиток особистої відповідальності за стан довкілля на місцевому регіональному, національному і глобальному рівнях, вміння прогнозувати особисту діяльність і діяльність інших людей та колективів;

розвиток умінь приймати відповідальні рішення щодо проблем навколишнього середовища, оволодіння нормами екологічно грамотної поведінки; виховання глибокої поваги до власного здоров'я та вироблення навичок його збереження;

2. Підготовка фахівців-екологів для різних галузей народного господарства, в тому числі:

для освітньої галузі - вчителів,
викладачів;

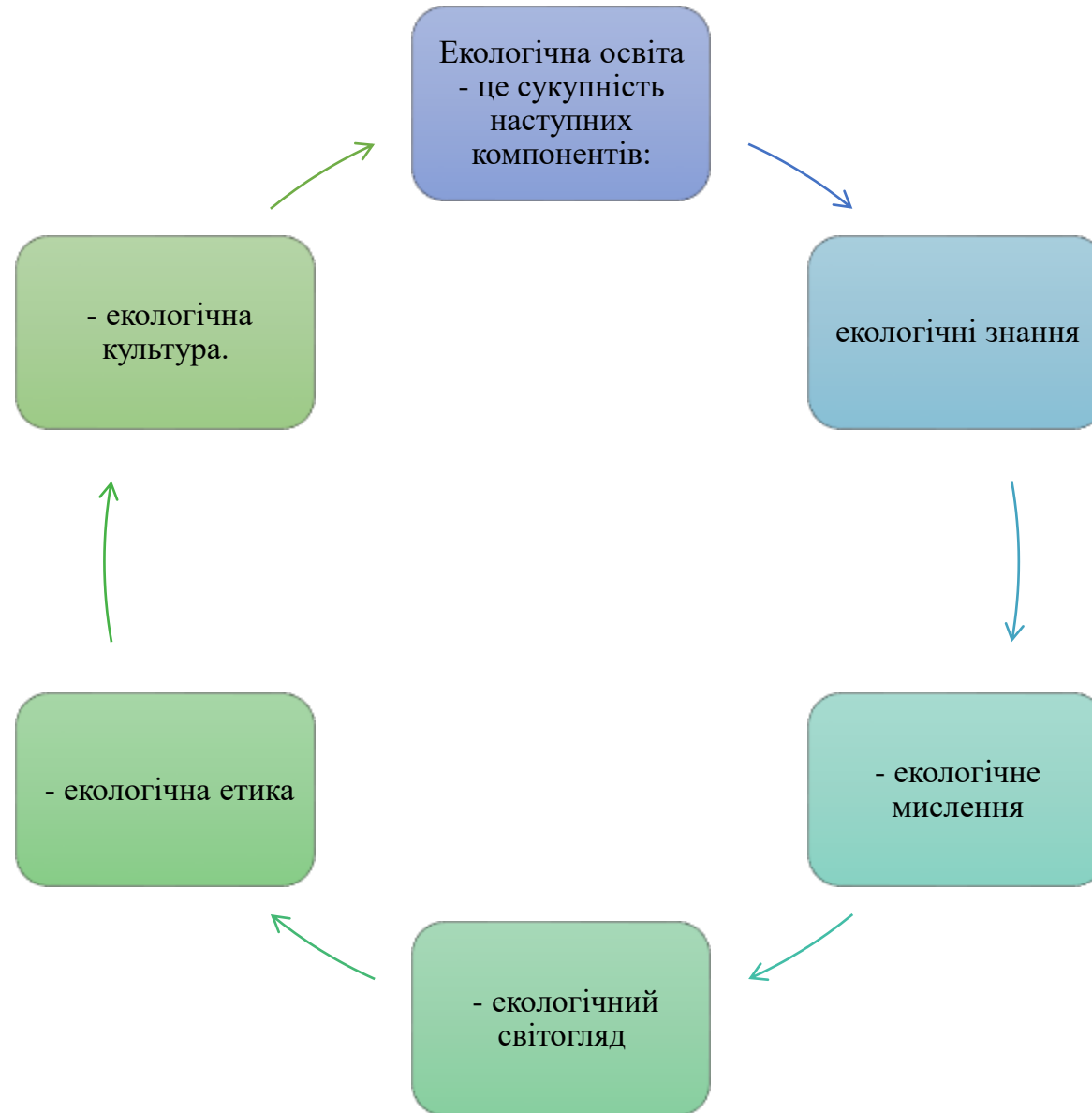
для державних органів управління в
галузі охорони навколишнього
середовища та раціонального
природокористування, а також
громадських екологічних організацій.

3. Вдосконалення, узгодження і стандартизація термінології в галузі екологічних знань.

В основу екологічної освіти покладені принципи гуманізму, науковості, неперервності, наскрізності та систематичності.

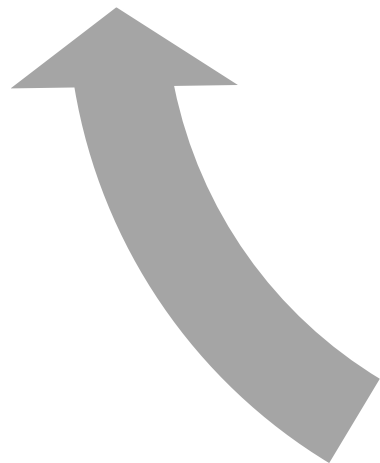
Екологічна освіта спрямовується на поєднання раціонального й емоційного у взаємовідносинах людини з природою на базі принципів добра й краси, розуму й свідомості, патріотизму й універсалізму, наукових знань і дотримання екологічного права.

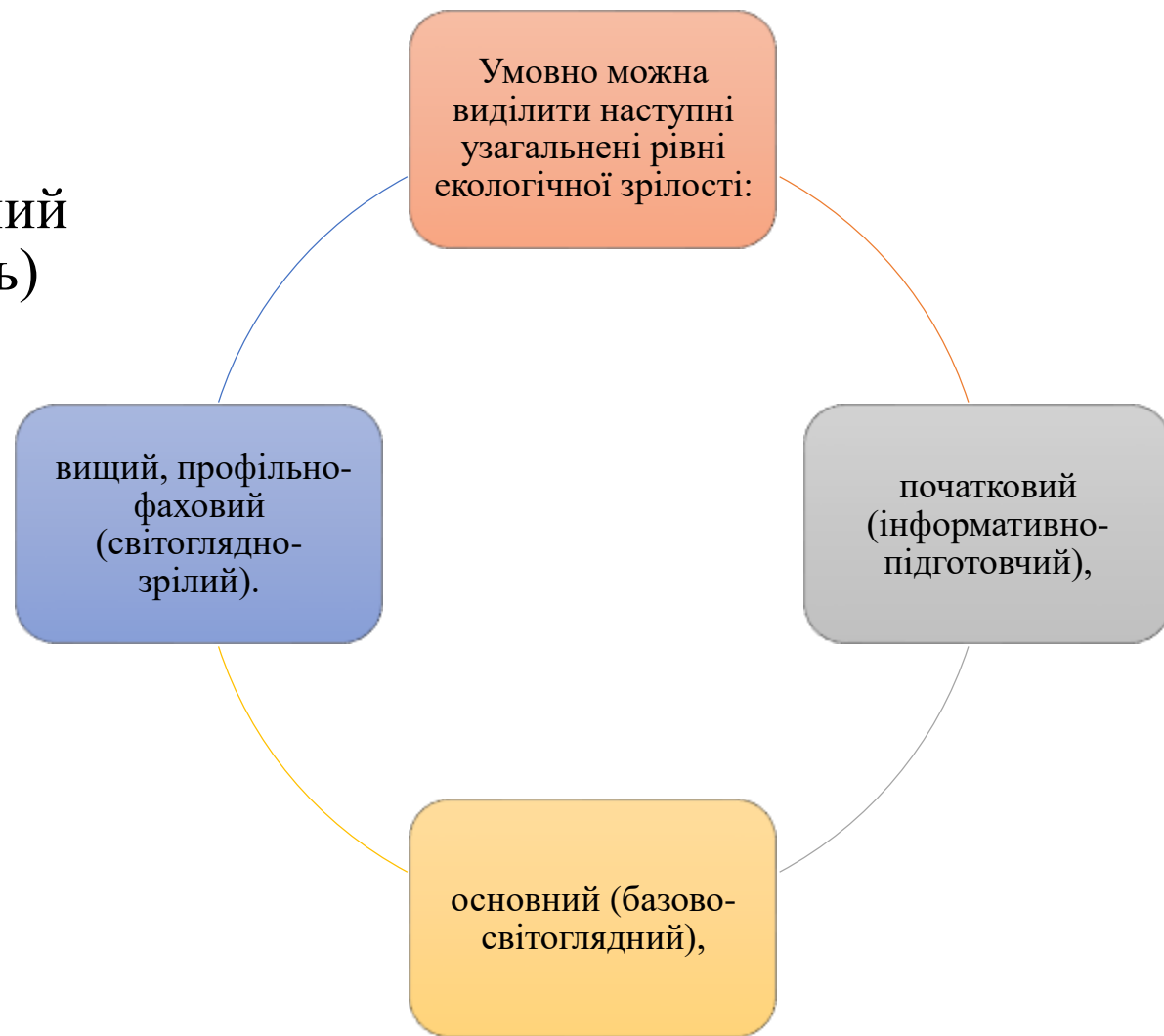
уявленнь
дошкільного рівня
до їх глибокого
усвідомлення і
практичної
реалізації на
вищих рівнях.

Кожному
компоненту
відповідає певний
рівень (ступінь)
екологічної
зрілості:

від елементарних
екологічних знань,

2. УМОВИ ЕФЕКТИВНОСТІ ЗАСВОЄННЯ ЗНАНЬ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ.

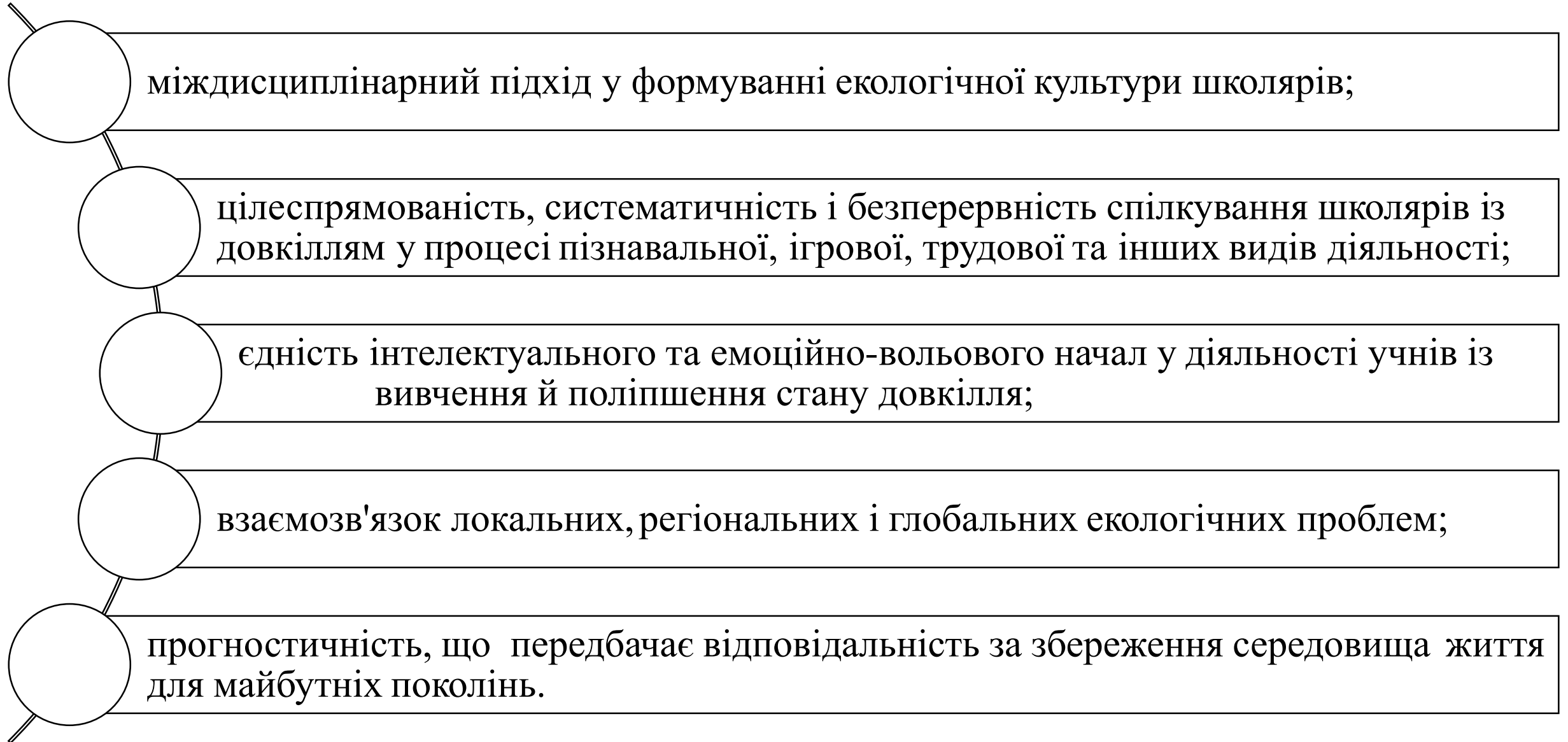
Нині екологічну освіту й виховання розглядають як аспект гуманізації шкільної освіти, що передбачає засвоєння суспільних духовних цінностей, оскільки духовність немислима без усвідомлення єдності людини й природи.

Це почуття є органічним для гармонійно розвиненої особистості, а його брак означає неповноцінність людини як члена суспільства, оскільки є першопрчиною хижацького ставлення до природи.

Результатом екологічного виховання є формування екологічної культури кожної людини й суспільства загалом.

Екологічна культура — це поведінка й життя людини й суспільства на основі пізнання та використання законів розвитку природи з урахуванням близьких і віддалених наслідків змін природного середовища під впливом людської діяльності.

Екологічна освіта нині розвивається на принципах єдності, історичного взаємозв'язку природи й суспільства, соціальної зумовленості відносин людини й природи, гармонізації цих відносин. Багатоаспектність взаємодій суспільства й природи визначає *основні принципи екологічної освіти та виховання*:

усвідомлення мети й способів раціонального використання природи людиною;

розуміння не лише практичної, а й пізнавальної, естетичної, морально-етичної, гуманістичної, економічної, національно-патріотичної й гігієнічної цінності навколишнього природного середовища;

Чільне місце в системі екологічної освіти й виховання належить проблемі змісту діяльності учнів, що вбирає в себе чотири *аспекти в заємодії суспільства з природою*:

усвідомлення негативних наслідків використання природних систем (виснаження природних ресурсів, забруднення природного середовища, зникнення еталонів та пам'яток природи тощо);

оволодіння школярами теорією та практикою побудови власних стосунків у системі «людина—природа».

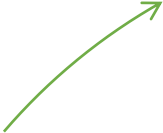
Формування екологічної культури можливе за умови, що до змісту шкільної освіти входить такі головні елементи:

вміння та навички з її вивчення та охорони.

система знань про взаємодію природи й суспільства;

система норм і правил ставлення до природи;

ціннісні екологічні орієнтації;

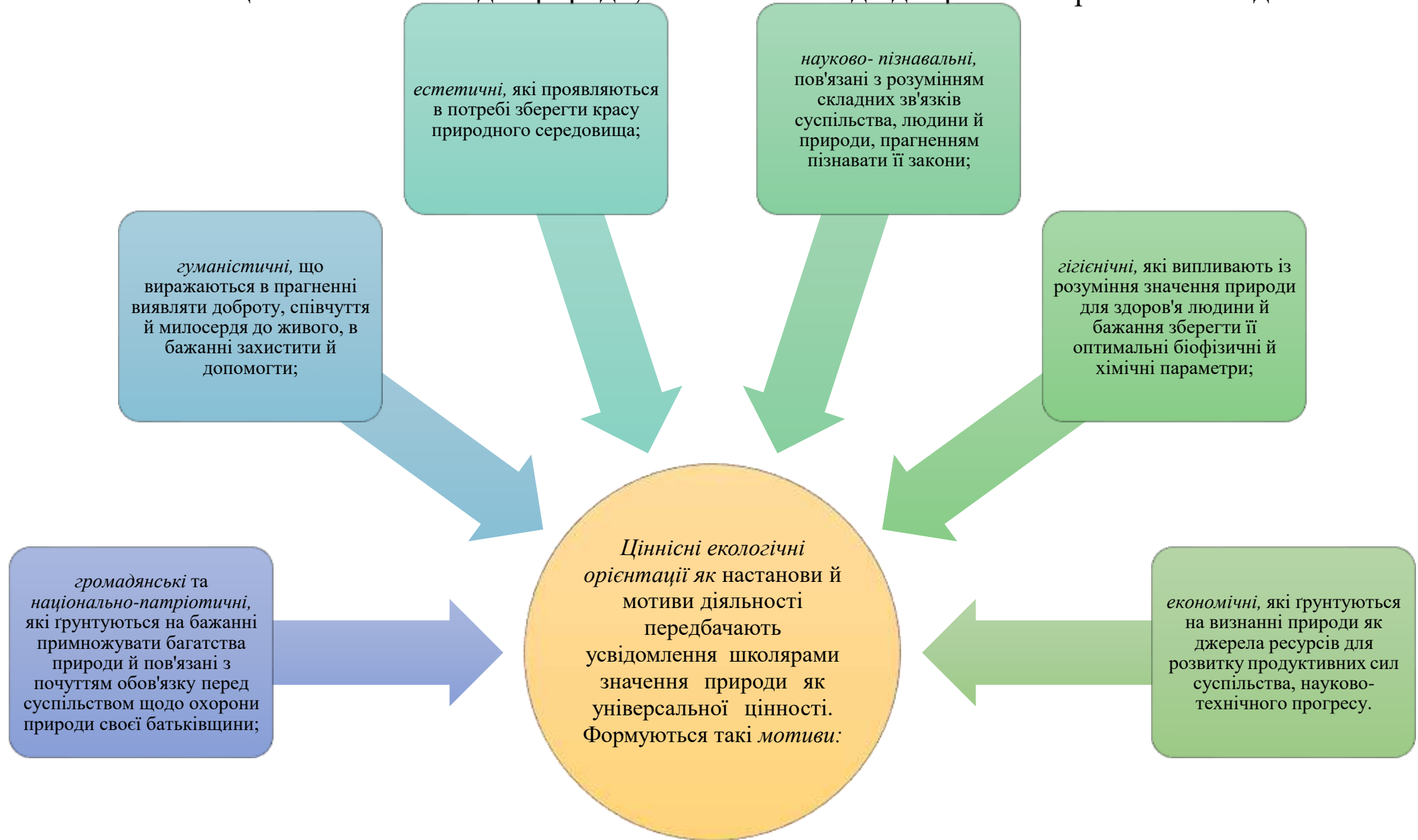
Одним із провідних понять у системі знань про взаємодію природи й суспільства є *охорона природи*. Елементи знань про охорону природи розглядаються в шкільному курсі біології в кількох аспектах:

захист навколишнього природного середовища від забруднення.

збереження видової різноманітності біосфери загалом і рідкісних видів зокрема. У зміст навчального предмета входять питання правового й морального регулювання поведінки в природі, розвитку заповідної справи, збереження умов природного відтворення популяцій, селекції;

оцінка стану популяцій і їх використання людиною;

Наукові знання допомагають передбачати наслідки впливів людини на природне середовище, усвідомити недопустимість споживацького ставлення до природи, тобто лише як до джерела матеріальної вигоди.

Нормативні аспекти змісту екологічної освіти охоплюють систему моральних і правових принципів, норм і правил, дозволів і заборон екологічного характеру, непримиренність до будь-яких проявів негуманної поведінки в природі. Вивчаючи основи наук, учень має усвідомити соціальні й природні причини, якими диктуються певні норми й правила професійної та індивідуальної поведінки в довкіллі. Дотримання цих норм і правил суспільно необхідний акт, оскільки дає змогу зберегти природу для майбутніх поколінь.

Уміння й навички з вивчення та охорони навколишнього природного середовища становлять найважливіший компонент змісту екологічної освіти. Насамперед важливо сформулювати в учнів уміння оцінювати стан довкілля, найближчого природного оточення: двору, вулиці, пришкольньої ділянки, парку, лісу тощо. Для цього проводяться спостереження під час екскурсій у природу, польові практикуми, суспільно корисна праця, аналіз літературних даних.

Практичне значення має й
уміння захищати природне
середовище. Зокрема,
необхідно сформувані такі
вміння:

власного культурного
поводження в природі (не
витоптувати рослини, не
забруднювати довкілля
побутовими відходами, не
створювати шуму тощо);

запобігати протиправним
учинкам інших людей: різним
видам дрібного браконьєрства
(незаконне збирання
дикорослих рослин, вилов
птахів, риби), порушенню
правил поведінки в
природному середовищі
(підпал сухої трави,
вирубання дерев,
витоптування лікарських
трав);

виконувати посильні дії з
ліквідації небажаних явищ
(гасіння лісової пожежі,
порятунок тварин, яких
спіткало лихо, протиерозійний
захист ґрунту, збирання сміття
в рекреаційних зонах тощо).

Завершується екологічна освіта школярів формуванням умінь і навичок із пропаганди сучасних екологічних проблем і заходів з охорони природи, оскільки вони спираються на теоретичні знання про довкілля та його охорону й практичні вміння та навички.

Теоретичні аспекти екологічної освіти та виховання значною мірою реалізуються на уроках біології. Великі виховні можливості має поза-класна та позашкільна робота з предмета.

6 клас

- Вивчення біології починається в 6 класі з ознайомлення з царствами живої природи — Рослини, Гриби, Дроб'янки, й провідною екологічною проблемою курсу є збереження різноманітності видів кожного з царств. Сутність даної проблеми полягає в суперечності між необхідністю використання організмів і територій, які вони займають, та обмеженими можливостями виживання організмів та їх угруповань у нових умовах. У зв'язку з цим теоретичною основою комплексу заходів зі збереження різноманітності видів є закономірність фізіологічних процесів живлення, дихання, виділення зеленої рослини. Основним теоретичним поняттям, що дає змогу обґрунтувати як ресурсне значення рослин, так і їхню роль у довкіллі, є фотосинтез.

7 клас

- У курсі біології 7 класу провідною екологічною проблемою є збереження різноманітності видів царства Тварини. Теоретичні концепції, на основі яких розкриваються сутність проблеми й шляхи її розв'язання, містять елементи екології угруповань та екології популяцій. У цьому класі поглиблюються поняття «жива природа», «різноманітність видів», «царства природи», «ланцюги живлення», «автотрофи», «гетеротрофи», «антропогенні фактори», «охорона природи».

У курсі біології 8—9 класів центральною екологічною проблемою є захист здоров'я людини від негативних наслідків антропогенної діяльності. Суть проблеми полягає в запобіганні порушенням пристосувальних функцій організму, які загрожують розладами здоров'я аж до захворювань у нових умовах існування: підвищення фонового рівня шумів, вібрацій, електромагнітних полів, радіоактивного випромінювання тощо. Проблема збереження здоров'я людини усвідомлюється на основі оволодіння знаннями про гіподинамію та необхідність збільшення навантажень на опорно-рухову систему, розвиток серцевої недостатності через перенапруження нервової системи й негативні емоції, патологічні зміни в органах дихання внаслідок хімічного забруднення повітря тощо.

Усвідомленню проблеми захисту здоров'я людини від негативних наслідків антропогенної діяльності сприяє розкриття її взаємозв'язку з глобальними екологічними проблемами, до яких належать: зростання чисельності населення Землі й пов'язана з цим нестача продовольства; збільшення захворюваності; дедалі сильніший руйнівний антропогенний вплив на природу.

У процесі вивчення розділу «Біологія людини» (8—9 класи) формується поняття «здоровий спосіб життя», що безпосередньо пов'язане з поняттям «екологія людини». Це передбачає засвоєння учнями профілактичних принципів, підвищення культури праці, побуту, відпочинку, споживання, поведінки тощо.

У курсі біології 10—11 класів однією з основних екологічних проб лем є керована еволюція — виникнення під впливом антропогенних факторів нових напрямів природного добору, що може мати непередбачувані катастрофічні наслідки. Перед людиною стоїть завдання — навчитися керувати чисельністю популяцій, зменшувати інбридинг (близькоспоріднене схрещування) під час розведення диких видів у неволі, визначити мінімальний рівень чисельності видів, що зникають, уточнити напрям і швидкість еволюції видів в умовах дії антропогенних факторів. Основна теза полягає в тому, що жива природа, вся різноманітність видів — необхідна умова існування людства, оскільки саме жива природа визначає естетичні й гігієнічні параметри середовища, є основним джерелом продуктів харчування й ресурсів.

У курсі біології 10—11 класів даються знання про різноманітність видів, що визначають тенденції еволюції і розвиток природних угруповань, унікальність і принципову незамінність кожного виду як продукту еволюції, особливу цінність реліктів та ендеміків. Екологічна небезпека вбачається в загрозі зменшення видової різноманітності, спонтанної загибелі угруповань.

Теоретичні концепції біологічної організації, еволюції, антропогенезу розкриваються як наукові основи керування еволюцією. В 10—11 класах провідною є також теоретико- екологічна проблема ноосфери, яка розглядається через основну суперечність у взаємодії суспільства й природи: з одного боку, зменшення людиною безпосередньої залежності від стихійного прояву сил природи, а з іншого — дедалі тісніший взаємозв'язок людини з природою. Ця суперечність має об'єктивні біологічні аспекти, які розкривають сутність екології людини: прискорені темпи перетворення середовища життя й повільний темп природної еволюції; необмеженість прогресу людини в духовній сфері на основі соціального успадкування й відносна обмеженість фізичного прогресу на базі генетичного успадкування; безмежність зміни природи й обмеженість біологічних можливостей людини пристосовуватися до умов природного середовища. Екологічна небезпека вбачається в порушенні процесів самоочищення біосфери, зменшенні площ лісів і зелених насаджень, непередбачуваній зміні напрямів природного добору. До антропогенних факторів відносяться всі види діяльності людини, що спричиняють як позитивні, так і негативні зміни в навколишньому природному середовищі.

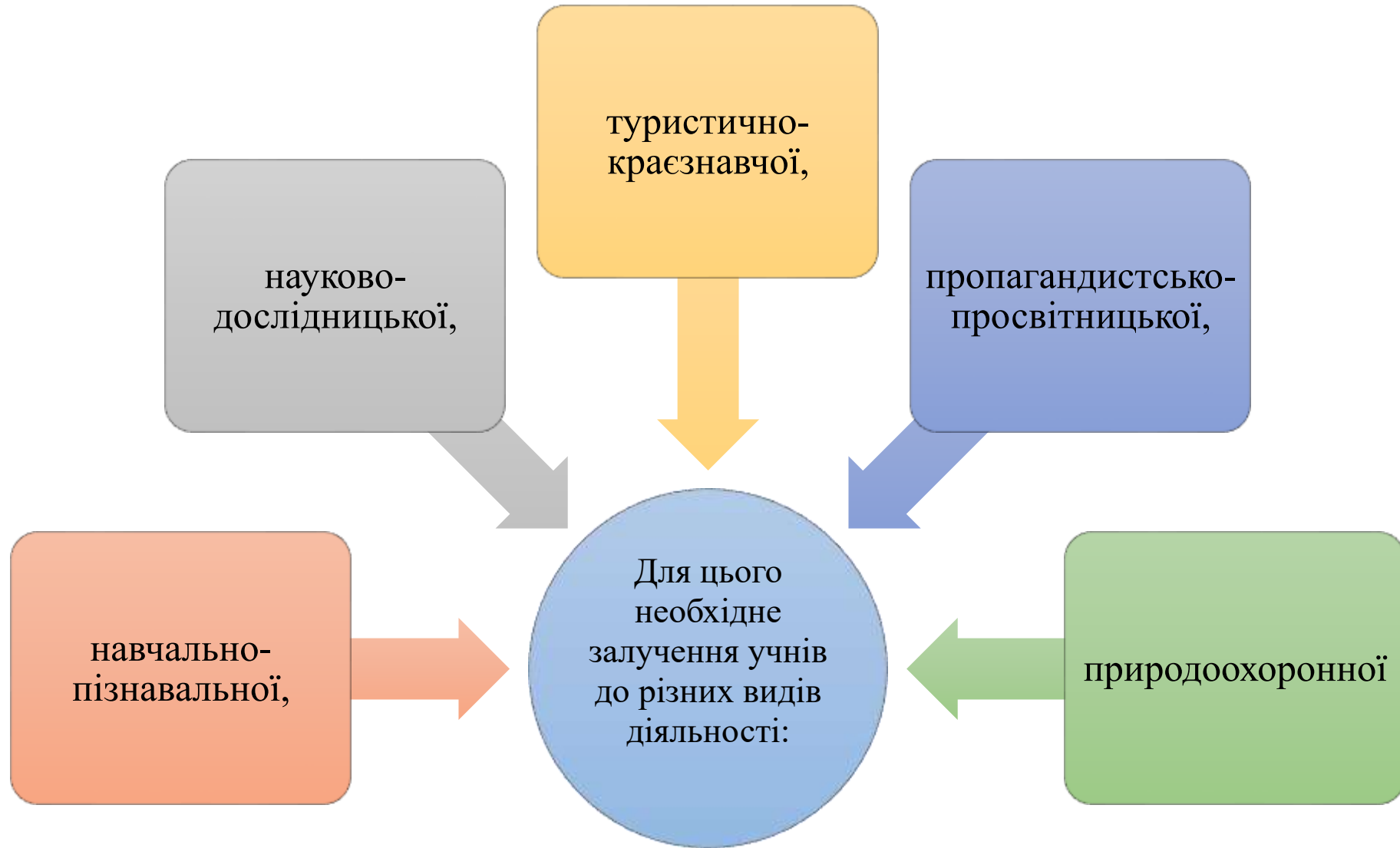
Раціональне природокористування вивчається на прикладах інтенсивних технологій вирощування культур, застосування досягнень генної та клітинної інженерії, які дають змогу оптимізувати процеси вироблення лікарських препаратів, створення нових високопродуктивних сортів рослин і порід тварин, стійких до захворювань і несприятливих кліматичних умов.

Природоохоронні заходи, в тому числі збереження генетичного фонду планети за допомогою необхідної кількості заповідників, заказників, природних парків, характеризуються як акти національного й світового значення.

Формування морально-екологічних понять є однією з умов ефективності екологічної освіти й виховання.

Слід зазначити, що тільки за органічного поєднання різних видів діяльності можна забезпечити розв'язання всіх завдань екологічної освіти й виховання учнів.

Доцільність будь-якої з форм екологічної освіти й виховання визначається дидактичною метою, змістом, методами навчальної діяльності та обсягами конкретної природоохоронної роботи учнів у довкіллі.

За дидактичною метою виокремлюють такі форми позакласної та позашкільної роботи з екологічної освіти й виховання учнів:

- *теоретичного навчання* (предметні гуртки, факультативи, лекції, бесіди, конференції, семінари, конгреси, симпозіуми, кінолекторії);
- *комбінованого навчання* (клуби, гуртки, факультативи, колоквіуми, олімпіади, школи юного еколога, учнівські наукові товариства, Малі академії наук, домашні роботи);
- *навчально-практичні* (спостереження, лабораторно-практичні роботи, експерименти, практикуми, дослідницька діяльність, рольові ігри, прес-конференції, екскурсії, походи, експедиції, екологічний моніторинг);
- *масової роботи* (конкурси, виставки, свята, ранки, презентації, акції та рухи екологічного, суспільно корисного та природоохоронного спрямування — «Пролісок», «Конвалія», «Джерело», «Ялинка», «Сад», «Лелека» та ін.);
- *конкретної природоохоронної роботи* («зелені» й «голубі» патрулі, екологічні й лісові варти, сигнальні пости, трудові десанти «Живе срібло», «Зернятко», «Зелена аптека», «Бджілки» тощо, створення екологічних стежин, шкільні лісництва, проекти чи програми з охорони як окремих об'єктів довкілля, так і біогеоценозів або екосистем у цілому);
- *активні* (дають необмежені можливості для організації навчально-пізнавальної і дослідницької діяльності та конкретної природоохоронної роботи учнів саме в довкіллі — «Екологічний майданчик» «Ентомологічний мікрозаказник», «Програма охорони прісних водойм України», «Екологічний табір-експедиція» тощо).

зосередження уваги під час вивчення матеріалу екологічного змісту на корекції наявного в учнів екологічного досвіду, та відповідних ціннісних орієнтацій, оскільки вони досить часто мають споживацький характер;

розгляд проблем довкілля не в загальному плані, а як таких, що стосуються кожного й на які кожен впливає в повсякденному житті;

Ефективність екологічної освіти й виховання школярів залежить не лише від обґрунтованого добору змісту навчального матеріалу, а й від особистісної орієнтації педагогічних технологій, яка досягається такими *шляхами*:

використання інформаційного й комунікативного «вибухів», котрі спричиняють духовне потрясіння, емоційне переживання: зіставлення кожним учнем свого «Я» з «Я» своїх ровесників. Для цього доцільно зменшити тривалість спілкування вчителя з вихованцями й надати їм можливість частіше спілкуватися між собою та обмінюватись інформацією. Спілкування має бути відкритим, тобто таким, що гарантує кожному право на висловлювання власної думки й на вільне обговорення міркувань інших;

створення ситуацій, за яких екологічна проблема обговорюється всебічно й якомога об'єктивніше, висувається кілька можливих способів її розв'язання, і учень сам приймає якесь рішення. Таким чином, під час розгляду екологічних питань залучається емоційно-почуттєва сфера особистості, виявляються мотиви, ставлення, по чуття учнів, завдяки чому посилюється пізнавальний інтерес.

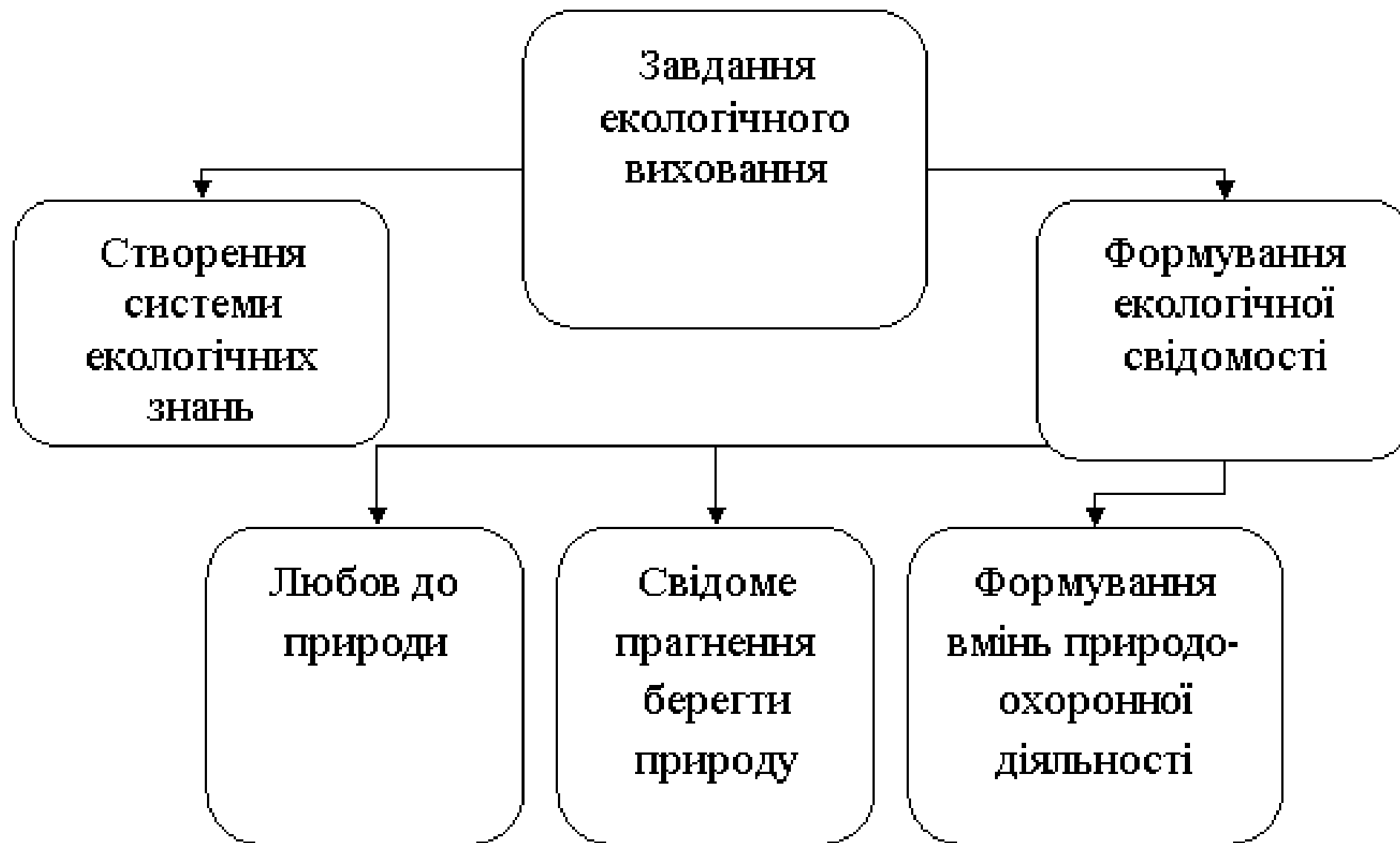
Оскільки компонентами процесу виховання особистості є її свідомість, емоційно- почуттєва сфера, навички й звички, то заняття екологічного змісту мають базуватися на реалізації таких психоемоційних властивостей людини, як співпереживання, співчуття, радість, любов, відчуття гармонії тощо. Тому необхідно шукати ефективніші форми екологічного виховання молоді.

Новітні, неординарні й ефективні технології пропонує сучасний екофілософський напрям — «глибинна екологія». Як напрям екологічної освіти й виховання вона почала розвиватися в 1973 р. на базі школи екологічної філософії, заснованої А. Наессом. *Глибинна екологія* — нова парадигма екологічного мислення, яка нині формується в кількох аспектах. Це світогляд, що наголошує на перевазі цілого над частиною. В глибинній екології як філософській течії сформульовано основні положення екологічної етики.

З психологічної точки зору глибинна екологія — це шлях формування психоемоційного погляду на себе крізь призму системи, частиною якої людина уявляє себе.

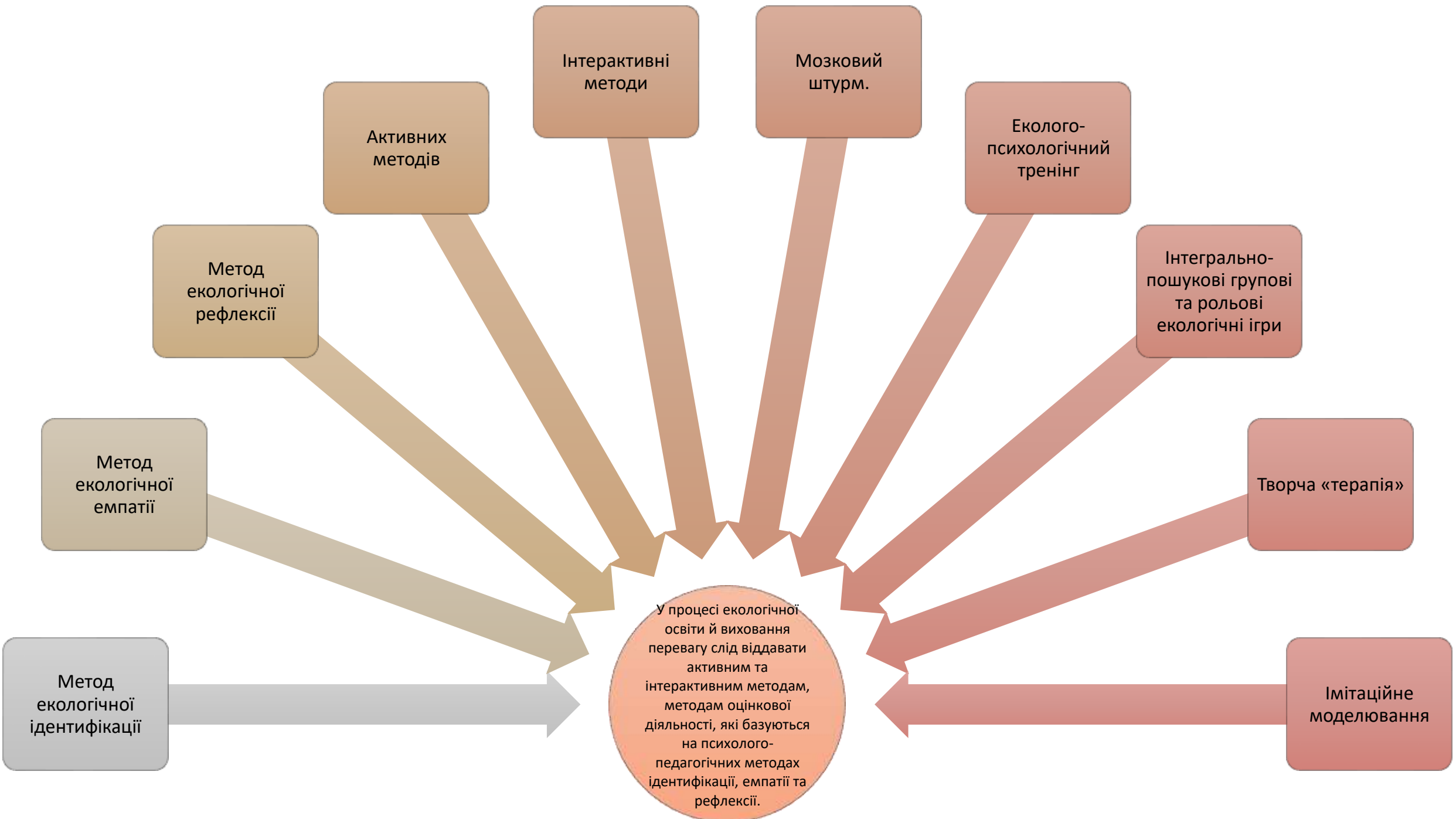
З педагогічної точки зору глибинну екологію розуміють як систематичну педагогічну діяльність, спрямовану на формування в учнів системи цінностей, поглядів і переконань, які впливають на їхнє ставлення до екологічної дійсності, через співчуття та співпереживання ушкодженим елементам природи, а також на прищеплення учням навичок і звичок, передумовою яких є непрагматична взаємодія зі світом природи.

**Принципи
екологічного
виховання**

Метод екологічної ідентифікації

- полягає в педагогічній актуалізації особистої причетності людини до того чи іншого природного об'єкта, ситуацій, обставин, в яких цей об'єкт перебуває. Цей метод стимулює процес психологічного моделювання стану природних об'єктів, дає змогу краще зрозуміти цей стан, що поглиблює уявлення школярів про даний об'єкт і сприяє формуванню ціннісного ставлення до об'єктів живої та неживої природи.

Метою методу екологічної емпатії

- є педагогічна актуалізація співпереживання людини за стан природного об'єкта, а також співчуття йому. Це стимулює проєкцію особистих станів на природні об'єкти через ототожнення з ними, а також переживання особистих емоцій і почуттів із приводу стану природних об'єктів. Таким чином формується суб'єктивне сприйняття природних об'єктів.

Метод екологічної рефлексії

- полягає в стимулюванні самоаналізу людиною своїх дій і вчинків з погляду їхньої екологічної доцільності. Цей метод сприяє усвідомленню того, як поведінка людини «виглядає» з точки зору природних об'єктів, яких вона стосується.

Активні та інтерактивні методи

Ефективність **активних методів** екологічної освіти й виховання зумовлена тим, що вони передбачають самостійну пізнавальну діяльність школярів із використанням різноманітних джерел інформації, орієнтовані на пошукову та дослідну роботу, яка сприяє прояву власної ініціативи та зацікавленості.

Інтерактивні методи базуються на спілкуванні як життєвій потребі людини, створюють умови для діалогу чи полілогу для всіх учасників навчання, виробляють уміння працювати в групі для відшукування спільного погодженого рішення шляхом обговорення висунутих пропозицій, поступово формують екологічні знання та відповідні ставлення через сенсорне сприйняття, дискусію, рольові та імітаційні ігри, життєву практику.

Активні та інтерактивні методи екологічного виховання передбачають роботу в малих групах, дискусії, диспути, мозкові штурми, рольові та ділові ігри, тренінги, розробку екологічних проектів, екскурсії в природу, екологічні польові практикуми, організацію екологічних стежок, дослідну роботу на заповідних територіях тощо.

До методів оцінкової діяльності, які доцільно застосовувати для екологічного виховання, належать розв'язання проблемно-оцінкових завдань з аналізу певних висновків, уміщених у підручниках, порівняння та узагальнення кількох оцінювальних суджень, вирішення ситуацій альтернативного вибору.

Сучасні методи екологічного виховання

Метод екологічних проєктів

- , під яким розуміють конкретне творче завдання, індивідуальне або групове виконання якого забезпечує поетапний рух до визначеної та усвідомленої мети. Цей метод сприяє формуванню не лише екологічної культури та екологічної свідомості, а й екологічної поведінки, оскільки передбачає застосування теоретичних знань на практиці та реалізацію їх у конкретних результатах (проєкти екологічно чистого міста, моделюванні способів утилізації побутового сміття та відходів, модернізації системи водопостачання тощо).

Мозковий штурм

- форма колективної роботи, що характеризується спільною спрямованістю мислення на розробку ідей і підходів для розв'язання певної проблеми. Його можна розглядати як особливий тип дискусії, що сприяє творчому вирішенню проблеми. Передбачається вислуховування всіх ідей без обговорення, як таких, що сприяють генерації нових. Мозковий штурм — досить ефективний спосіб пошуку шляхів розв'язання глобальних проблем, оскільки кожен його учасник робить свій особистий внесок у спільну справу, а оригінальність і неповторність пропозицій підвищують емоційність навчально-виховного процесу.

Еколого-психологічний тренінг

- ґрунтується на методології соціально-психологічного тренінгу й спрямований на корекцію екологічної свідомості особистості. В екологічному вихованні можна використовувати також структурні вправи та елементи тренінгу, які добираються вчителем відповідно до специфіки аудиторії та інформаційної наповненості заняття. Виокремлюють два варіанти тренінгових вправ згідно з їхньою спрямованістю: співпереживання й самоусвідомлення причетності до Природи та актуалізація готовності до розв'язання екологічних проблем.

Інтегрально-пошукові групові та рольові екологічні ігри

- основані на проєктуванні соціального змісту екологічної діяльності, а їхня специфіка полягає в ототожненні людиною себе з іншими живими істотами або природними об'єктами. Це дає змогу учням вийти за межі їхнього нормального сприйняття проблеми й поставити себе на місце іншої живої істоти, щоб краще зрозуміти її почуття в даній ситуації. Таким чином, намагаючися робити висновки та прийти до конкретних рішень, базуючися саме на своїх пережитих почуттях, учні більше дізнаються про поставлену проблему та шляхи її розв'язання.

Творча «терапія»

- — це відображення людиною довкілля й почуттів, викликаних ним, засобами мистецтва. Досить широко можна використовувати засоби образотворчого мистецтва, ліплення (з глини, пластиліну), моделювання за допомогою природних матеріалів, музику. Доцільно використовувати творчу «терапію» в межах еколого-психологічного тренінгу. Творча «терапія» вдало інтегрується в структуру уроку на будь-якому його етапі залежно від інформації, яку подає вчитель.

Імітаційне моделювання

- — це прогнозування й демонстрування природних процесів або фрагментів екологічної реальності за допомогою створеної моделі через особистісну включеність у неї. Моделювання крізь призму особистісних ставлень і почуттів, що стимулює екоатрибутивну поведінку людини, є ефективним засобом формування екологічного типу мислення учнів у процесі їх екологічного виховання на уроках або позакласних заходах із біології. В процесі імітаційного моделювання беруть участь усі учні класу. Прикладами можуть бути: імітація дощу (під час пояснення кругообігу води), складання оповідань за слідами звірів і птахів на снігу (під час екскурсії в природу), створення дітьми дерева та імітація його росту й розвитку. Особливого сенсу тут набувають почуття, які дуже важливі у формуванні екологічної свідомості учнів.

ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ РОБОТИ З ЕКОЛОГІЇ.

Форми і методи навчання тісно пов'язані з іншими компонентами навчального курсу і є важливішою умовою організації взаємодії учителя і учнів. Визначальним фактором вибору форм і методів навчання є мета і зміст програмного матеріалу.

На етапі осмислення єдності людини зі світом природи доцільно використовувати методи і форми, які здатні актуалізувати ціннісні орієнтації, усвідомити важливість екологічної проблеми, викликати емоційний стан, співчуття.

Такий стан можна створити з допомогою емоційної розповіді, вірша, показу слайдів, відвідування парку, лісу і т. і. Важливе місце тут відводиться навчальним завданням.

На етапі формування екологічної проблеми як реального протиріччя у взаємодії суспільства і природи застосовують методи, які стимулюють пізнавальну діяльність. При цьому ефективними є евристична бесіда, проблемний виклад матеріалу, диспут, виконання завдань типу “що буде, коли...”

На етапі теоретичного обґрунтування взаємодії суспільства і природи необхідно поєднувати різні форми і методи навчання (конкурси рефератів, завдання з моделювання ситуацій морального вибору: “Яким афоризмом можна виразити Ваше відношення до природи?”).

Важливе місце в обґрунтуванні взаємодії суспільства і природи займають спостереження під час екскурсій, практикумів в природі, походів. Спілкування з природою викликає емоційно значимі переживання. Практична діяльність школярів повинна бути орієнтована на вирішення реальних місцевих екологічних проблем, проведення природоохоронних акцій (ялинка, первоцвіт, джерело). Реальна проблема завжди захоплює школярів.

Методи навчання тісно пов'язані з методами екологічних досліджень: спостережень, вимірів, взяття проб, експериментального картування, моделювання, прогнозу і т.п. Значна кількість прийомів і методів знаходять своє відображення у фронтальній, індивідуальній, колективній формах організації навчальної діяльності і їх поєднанні.

До фронтальної роботи звертаються при ознайомленні школярів з екологічним матеріалом, при запровадженні екологічних понять, при поясненні практичних завдань на уроці, під час екскурсії в природу. При індивідуальній формі організації навчальної діяльності кожен школяр виконує завдання самостійно. Ця форма важлива для відпрацювання вмінь, виховання почуття індивідуальної відповідальності при прийнятті рішень (робота над рефератом, доповіддю, кросвордом і т.і.).

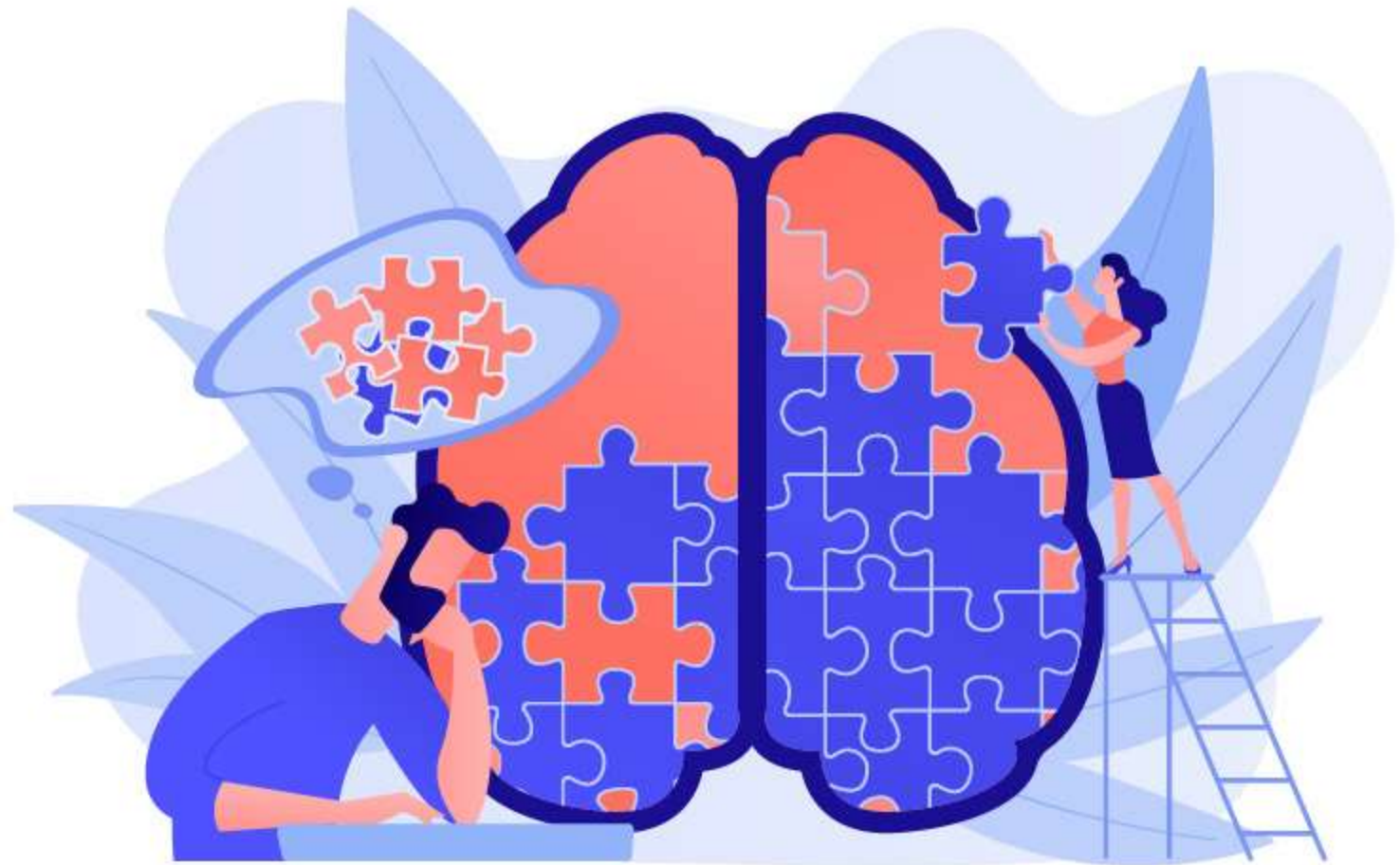
Важливе місце у формуванні екологічної культури мають рольові ігри, які розвивають екологічне мислення, емоційність, творчість, самостійність школярів. Цим напрацьовується соціальний досвід в прийнятті екологічно грамотних рішень. В рольовій грі присутня імітаційна модель реальної дійсності (заповідник, експедиція). Особливість рольової гри – їх міжпредметна і краєзнавча направленість.

Нам потрібен кисень !!!

У формуванні екологічної культури особливе місце займають дискусії. Проблемність у поєднанні з груповим обговоренням створюють ситуацію “конфлікту” ідей. Це можуть бути і міжпредметні уроки-дискусії, коли на дану проблему дивляться з різних позицій. Робота в парах – основа для організації самостійної роботи на уроці, проведення взаємоперевірок. Особливо цінною ця форма роботи є на факультативах, практикумах, коли школярі зайняті науковими дослідженнями, працюють в польових умовах.

В останні роки при виборі методів навчання перевагу надають блочно-модульному принципу групування матеріалу. Це робота з логічно завершеними блоками навчальної інформації. Їх вибір повинен відповідати меті комплексного впливу на всі форми свідомості (інтелектуальну, емоційну, ціннісну, вольову), що створює умови для розкриття екологічних проблем і формування знань учнів.

СПИВВІДНОШЕННЯ РІЗНОМАНІТНИХ ВИДІВ НАВЧАЛЬНО- ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЕКОЛОГІЧНОГО СПРЯМУВАННЯ (ІНДИВІДУАЛЬНОЇ, ГРУПОВОЇ, КОЛЕКТИВНОЇ).

На заняттях поєднуються різні види роботи учнів – індивідуальна, фронтальна і групова.

Індивідуальна робота передбачає самостійне виконання учнем завдання відповідно до рівня його навчальних можливостей за безпосередньою чи опосередкованою допомогою вчителя. Взаємодію з іншими учнями ця форма роботи виключає. На уроках географії цей вид діяльності найчастіше застосовують для формування умінь (робота з картою, розв'язування задач, побудова та аналіз графіків, заповнення контурних карт, складання ментальних карт тощо). Індивідуальна робота сприяє диференційованому підходу до навчання учнів, дає можливість використовувати завдання різного рівня складності у т. ч. творчих, розвиваючи пізнавальний інтерес до географії.

Фронтальна робота передбачає одночасне виконання всіма учнями одного і того ж завдання під керівництвом вчителя. Вона застосовується під час викладу нового матеріалу (розповідь, пояснення, бесіда, шкільна лекція, перегляд фільму, робота з картами найчастіше поєднуються з цим видом роботи учнів), інструктування перед виконанням практичної роботи, опитування (географічний диктант, усне опитування тощо). Найскладнішою проблемою застосування фронтального виду діяльності є підтримування уваги та інтересу учнів протягом тривалого часу. Для цього вчителю необхідно змінювати прийоми і методи, засоби навчання.

Групова (колективна, командна) робота на уроці географії передбачає взаємодію учнів між собою в процесі вирішення навчальних завдань. Група учнів отримує спільне завдання, над яким працює і результат представляє у вигляді колективної відповіді. Цей вид роботи є основою інтерактивного навчання, яке стає дедалі популярнішим в школі. Основною проблемою цього виду роботи учнів є залучення всіх членів групи до роботи, налагодження їх взаємодії у процесі виконання завдання.

Видами групової роботи є:

робота в парах – учень переказує іншому отриману інформацію, що сприяє її якісному засвоєнню через спілкування;

ланкова робота – учні об'єднані у постійні групи для розв'язання конкретних навчальних завдань. Усі ланки одержують єдине завдання та виконують його під керівництвом лідера групи. Завдання вчитель планує так, щоб можна було врахувати та оцінити індивідуальний внесок кожного члена ланки;

бригадна робота – учні об'єднуються у тимчасові групи для виконання навчальних завдань.

Розрізняють

кооперативно-групову (кожна група виконує частину загального завдання – наприклад характеризує з допомогою карт, посібників якийсь компонент зонального ПТК, чи підгалузь конкретної галузі виробництва)

диференційовано- групову (кожна група виконує окреме завдання відповідно до рівня навчальних можливостей (можна застосовувати під час вивчення окремих регіонів, країн;

-колективна (командна) робота – учні працюють, усвідомлюючи спільну мету, власну відповідальність за її досягнення, розподіляють між собою функції, обов'язки, взаємно контролюють один одного). Цей вид діяльності вимагає поступового привчання учнів до її специфіки і може застосовуватись під час проблемного вивчення комплексних питань (країн світу, галузей, регіонів тощо).

4. Впровадження інноваційних методів навчання у навчальний процес для поглиблення екологічних знань молоді.

Сектор профорієнтаційної роботи з учнівською
молоддю (СПРУМ)

**Підготовчого відділення Одеського державного
екологічного університету**

**Проект «Екологічне виховання молоді» (2016-2021
рр.)**

**Проект «Екологічне виховання молоді» – це комплекс
заходів, направлений на розповсюдження екологічної
освіти та формування екологічної свідомості серед
сучасної учнівської молоді.**